

Sample of published work – Orit Gidali

עגורים

היא מטיילת עם בעלה בשמורת החולה.
הילדים רצים קדימה.
היא מסתכלת אל העגורים.
היא אומרת:
כשאהיה צפור אמות באמצע תעופה.
הוא צוחק בתשובה.
היא לא יודעת שיש לו אשה אחרת.
נדמה לה שזו דרכו לומר — יפה שלי, נמלצת,
לא תמותי אף פעם.

כשזה יבוא היא לא תמות. לא בהתחלה.
הבושה תרוקן ממנה את האשר התקף אחרי התקף כמו ברפלקס הקאה,
איפה התרחץ אחרי מעשה, באיזו עיר נפגשו, האם הוא חושב עליה,
היא לא תשאל, אבל דוקא בגלל זה לא תגמל מהתשובה.
לעתים רחוקות היא תבכה.
תרוץ קילומטרים, תשתה רק מיצים, דברים מסבכים.
כל כך מבלבלת תהיה עד שלא תזכר מה היא לא יכולה.
הימים יעברו.
אין טעם לשקר,
היא תשארו חשדנית.
מנמסת כלפי ההוה.

בעלה לא יתאמן להחזיר אותה,
אולי מרב בלה.
היא תעבר במסדרון,
היא תביט בו חומק ממנה.
היא תרקיד את הפה מסביב לשתיקה.

כשישאלו אותה מה שלומה היא תגיד:
אני אדם שמח בתקופה עצובה.
או:
את מה שיש לאהבה ללמד אותי
היא מלמדת בלי אהבה.
יהיו לה נסוחים כאלה.

יום אחד בלי להסביר היא תקום ותצא מן הבית,
יהיה דחוף לה לראות להקות דוחפות את האויר.

תְּצִי שְׂמוּרָה הִיא תְּחַצֶּה אֲבָל כְּלוּם הִיא לֹא תִמְצָא.
אֵין עֲגוּרִים יִגִּידוּ לָהּ. אֵין וְלֹא יִהְיוּ הַשְּׂנֵה.
מֵה זֹאת אוֹמֶרֶת הִיא תִתְעַצְבֵּן,
אֲבָל הַדֶּרֶךְ לִפְנֵי הַיְתָה אֲרָכָה,
אֵין עֲגוּרִים גְּבַרְת מֵה בְּדִיוֹק אֶת רוּצָה,
אֲבָל הַנְּסִיעָה וְהַפְּקָקִים וְהַעֲיִפוֹת וְהַמְּתַח,
שָׁנִים עַל גְּבֵי שָׁנִים,
תִּקְרָא לְאַחֲרָאֵי לְכֹאן,
תִּקְרָא בְּבִקְשָׁה לְמִישָׁהוּ,
וְאֵין אֵין עֲגוּרִים,
רַק אֲדַמַּת כְּבוֹל רִיקָה,
וְהִיא תִחַנֵּיק אֶת הַקּוֹל
וְתִחַזֵּר אֶל הָאוֹטוֹ
בְּמָקוֹם לְהִקִּים צְעָקָה,
אֵיךְ יִכְלָה לְהַבְעִיר אֶת הַקְּרָקַע,
אֲדַמָּה יְבֹשָׁה וְדִלְיָקָה,
בְּאֵף אֶחָד הִיא לֹא מוֹכֵנָה לְפִגְעַ
לֹא חוֹשֶׁבֶת שְׂזוֹ זְכוּתָהּ,
וּבִסוּף יִצָּא שְׁהִיא מִתָּהּ, הִיא כְּלוֹמֵר אֲנִי, כְּלוֹמֵר, לְאֵט אֲבָל בְּסוּף כֵּן,
אֵין טַעַם לְשִׁקֵּר.

אִמְזוֹן שׁוֹאֲלִים אוֹתִי

אִמְזוֹן שׁוֹאֲלִים אוֹתִי אֵיךְ אֲנִי מְרַגֵּשָׁה, אֲנִי חֲשׂוּבָה לְאִמְזוֹן, אִמְזוֹן רוּצִים לְהַכִּיר אוֹתִי טוֹב יוֹתֵר,
אִמְזוֹן שׁוֹאֲלִים אוֹתִי הֵאֵם בְּשָׁנָה הָאֲחֵרונה חוֹיִתִי אֲבָדֵן אִמְזוֹן בְּכֹן/בֵּת זוּג, גַּם אֲבָדֵן אִמְזוֹן בְּיָדִיד אוֹ
אַחַר טוֹב בְּעֵינֵי אִמְזוֹן, אִמְזוֹן רַק רוּצִים לְעוֹר לִי, אִמְזוֹן בּוֹטְחִים בִּי שְׁאֲסַפֵּר, אִמְזוֹן רוּצִים שְׁאֲתֹאֵר
לְהֵם הֵאֵם אֲנִי חוֹנָה קְשִׁיִּים בְּנִשְׁמָה עֲלִית מִשְׁקָל אוֹ מִחֲשָׁבוֹת חוֹזְרוֹת שְׁאֵינִי מְסַגֵּלֶת לְשִׁלֵּט בְּהֵן,
אִמְזוֹן מְרֹאִים לִי מֵה עֲשׂוּ אֲנִישִׁים אַחֲרִים בְּמִצָּב שְׁלִי, אִמְזוֹן יוֹדְעִים שְׁאֵינִי רוּצָה לְהַשְׁתַּפֵּר, הֵאֵם אֲנִי
רוּצָה צְלִילוֹת, מִצָּב רוּחַ טוֹב, אוֹ עֲזָרָה לְסֵלַח, אִמְזוֹן אוֹהֲבִים אוֹתִי, אִמְזוֹן מוֹכֵנִים לְהַצִּיעַ לִי יוֹתֵר,
שְׁלֹשָׁה מֵאֲרָזֵי כְּמוֹסוֹת טְבַעֲיוֹת וְדִיִּסְק לְאוֹטוֹ שֶׁל מְדִיטַצְיָה, אִמְזוֹן מְבַקְשִׁים אֶת הַטְּלֶפּוֹן שְׁלִי, אִמְזוֹן
רוּצִים לְהַתְקַשֵּׁר, אִמְזוֹן מְבַקְשִׁים אֶת הַכְּתָבֶת שְׁלִי, אִמְזוֹן רוּצִים לְבַקֵּר, אִמְזוֹן מְבַקְשִׁים אֶת מְסַפֵּר
הָאִשְׂרָאֵי שְׁלִי, אִמְזוֹן מְאֲמִינִים בִּי שְׁאֵינִי מְסַגֵּלֶת לְשִׁלֵּם כָּל סְכוּם שְׁאֲבַחַר בּוֹ, אִמְזוֹן מְצִיעִים לִי
שְׁלֶפְנֵי הַקֶּפֶה אוֹסִיף גַּם סֵפֶר דִּיגִיטָלִי, 236 אֶלֶף אִישׁ נִבְגְּדוּ לְפָנַי, 342 מִתּוֹכֵם הִשְׁאִירוּ חוֹת דַּעַת
מְפֻרָגָנֶת, אִמְזוֹן חוֹשְׁבִים עַל מֵה שְׁסַפַּרְתִּי לְהֵם לְעַמֵּק, אִמְזוֹן לֹא שׁוֹלְחִים לִישְׂרָאֵל, אִמְזוֹן מְצִיעִים
שְׁאֲבַחַר יַעַד אַחַר לְמִשְׁלוֹחַ, אֲבָל אֵין לִי, אֲנִי כוֹתֵבֶת לְהֵם, אֵין לִי אֵין לִי, וּמֵה אֲעֲשֶׂה עִכְשָׁו בְּלִי
כְּמוֹסוֹת אֶקְלִיפְטוֹס וּבְלִי יִכְלֵת לְקוֹם וְעַם סְחַרְחוֹרוֹת וְעַם בְּעֵינָה בְּאוֹרֵינְטַצְיָה, וְעַם כָּאֵב גֵּב וּכְאֵב
צְוָאר וּכְאֵב כְּתָפִים וְעַם אֲבָדֵן שְׁעַר וְעַם מְקוֹמוֹת שְׁמִלְחִיצִים אוֹתִי וְעוֹשִׂים לִי טְרִיגֵר וְעַם מִחֲשָׁבוֹת
חוֹזְרוֹת וְנִשְׁנוֹת שְׁאֵינִי לֹא מְסַגֵּלֶת לְשִׁלֵּט בְּהֵן, זֹאת אֲשַׁמְתִּי, זֹאת אֲשַׁמְתִּי, מֵה עֲשִׂיתִי לֹא בְּסֵדֵר, וְעַם
הַמְּחֲשָׁבוֹת הַחוֹזְרוֹת וְהַנִּשְׁנוֹת שְׁאֵינִי לֹא מְסַגֵּלֶת לְשִׁלֵּט בְּהֵן.

קבצן

הבטחת לי, אתה אומר.
אז הבטחתי, אני אומרת.
והמלים בוראות קצרה
ונוקשות עליה כמו קבצן.

הבטחת לי, אתה אומר.
אז הבטחתי, אני אומרת.
והמלים בוראות קצרה
ונוקשות עליה כמו קבצן.

הבטחת לי, אתה אומר.
אז הבטחתי, אני אומרת.
והמלים בוראות קצרה
ונוקשות עליה כמו קבצן.

יכולנו לחיות טוב כל כך, אתה אומר, ומביט בה, יפה עדיין

עוד מעט שבת בשרון והרמזורים מתפשטים מאדם, והשרוכים נפרמים ומותרים לרגל היחפה,
ושיאי העולם מתכנסים בספר ונחים מבהלתם לשפר, והעדר שבארנק מדגיש את נצחון ההרבה
והקטן, ותאריכי התפוגה שעל החלב לא מאימים להפקע, והבפורים מתרחים בשקיות
האטומות, והקרח שבמקפיא מקבל על עצמו את צורת התבנית הבטוחה בעצמה, והקלקר נפרד
לכדורים קטנים שלא זקוקים לשמושי, והמזגנים לא מתנצלים על שהם מזיפים את החם,
והמספים לא מתנצלים על שהם מזיפים את הנורה, והשירה מכבה את רצפת הלינוליאום
ומדליקה את התקרה,

והמתבגרים רפים יותר ולא מלינים את התודה, ומה שמתחשר מתחשר אבל מה שנבקע נבקע,
ומעני הענן לשדה ומעני השדה לדגה ששטה בו בדמיונו בינות לעשבים, ובכרמים ענבים

הופכים לצמוקים, אחרים לזין, ולא כל המתוק נגוע רמת דאגה, ומי שמבקש מבויל אינו מתפונן
לכליה אלא רק לגשם חזק וקולח, ופרנסי הצבור חוזרים מן הדרך וכונסים להם משפחה,
והנדיבות מתגלה כסגולה חרישית ולא כמעשה ראונה, והטעיות מוסרות מלב הדברים, וחלוי
התמרים הוגן, ורשות הרבים מלאה ברשות ורשות היחיד מלאה,

והפרות מפרישים מעשר ולא מתענגעים אל החלק החסר אלא קלים יותר ומרפזי מתיקה, וכל
ענף שהכליאו אותו מתרצה למי שאתו נכלא, והפקעות מושיטות עצמן החוצה, והדבורים
מדמינות את הדבש, והעצים מחליפים להם מלך לפי כח הפריחה, והאספלט כובש את האדמה
ומשחרר בצד הדרך רק את מיטבה,

והאמנון והתמר מלפבים יחד לביבות של צבע, והאבק נסוג בפני ההאבקה, וכל טפוף הוא
סכוי לקשת, והירק שבשיחים כמעט מכריע את העלונה, ובדשא הזקנים שסביבכם נפתחות
ממטרות החרף, ובאמת יש פתאם רוח דרומית טובה,

רק שהיא לא עונה לך פשאתה שואל, חוסכת ממך את האין. דבריך מחליקים במורד אפה
פשאתה נשען על מקל ההליכה ומביט בה, מביט בפריחה, מביט באספלט (יכלנו לחיות טוב כל
ך, אפה אומר) זוכר את האדמה.

ילד

אתה יוצא לסלון אחרי שעת ההשכבה,

נושא פדרכון את השאלה הפשוטה

שמתיחלה תמיד במה זאת אומרת ומסתימת

בככה זה לא תשובה.

אני לא יודעת לענות לך כמעט על פלום, ילד,

לא מה מסדר את הטבלה המחזורית

ולא מה מאחורי החלל ואם יש בכלל,

אבל מולך אני מרגישה

שכבר אין לי עוד כל כך הרבה ללמד.

וכשאתה גורר את רגליך חזרה למטה,
גמד למבט, ענק לזו שמביטה,
אני יודעת ששנים אני יכולה לשתק עכשו
כלי להגיד בבקשה,
שנים אני יכולה רק להקשיב לך מעבר לדלת,
קורא ואז נרדם.

יש משהו אחרי החלל, ילד, רק שתדע,
ואני נגשת בשבילו לאור שמעל ראשך,
מכה, מדליקה, ושוב מכה,
קוצת לפוכבים מתוך הבית.

יורש העוצר

1

גופך נגר על המטה. זמנים טובים. ורק שערך המתארך עוצר מבעדי
לשמת. השבוע למדת ללכת. עוד מעט כבר תוכל לעלות בזהר המוריה,
אחיה ישמעאל לצדך. ומי מכם יוסיף ויעלה עכשו כשאין איש זולתכם,
להציע תחתכם את האיל. בני שלי, איך אינני ממלטת אותך,
נותנת לזמן לעבר, לשער להתארך, ליד שלך להכרך על ידי מתוך
שנתך. מגשש עור אחרי הפטמה אני מציעה לך חלב, מזה עליך
נסכי חובה.

2

ומה לחזקה ולשערך שיתקצר לכלי קוקיות, לכלי ידים הלוטפות
קוקיות, יתקצר כמו הזמן מכאן ועד הצבא, ועד תלתלי הטלפון הפתוח

בְּכֹל הַשָּׁעוֹת, שְׂכָמוֹ תִּלְתְּלֵי בָנוֹת יִלְטְפוּ אַרְכֵּימִים בְּיָדֶי.

3

אֵל תִּשְׁתֶּה, יוֹרֵשׁ הָעֶצֶר שְׁלִי, מִמִּי הַמְרִיבָה. הֵם צָבִים אֶת בְּטָנִי, אֶת
בְּטָנָה שֶׁל אַחֲרַת שְׁבָנָה נִהְרַג בַּהֶפְצָצָה. הִיא בְּקֶשֶׁה שְׂיֻצִילוּ אֶת בָּנָה

הַשְּׂנִי שְׂנִפְצַע, אֲבָל הַבְּטוֹן, אֲבָל הַחֵיל (פְּלִיטֵי מִתְּנוֹת שְׁנָה מִתְּנוֹת
פְּלִיטִים, עֲרָמָה שֶׁל מַה נִּהְיָה אִם לֹא נִהְיָה חֲזָקִים), אֲבָל זְרִימַת הַדָּם
שְׂנִפְצָרָה רַק בְּעִינֶיהָ, שְׂקָפָאוּ לֹאט עִם הַיָּלֵד.

4

אֵל תִּקַּח, יוֹרֵשׁ הָעֶצֶר שְׁלִי, חֵלֶק בַּהֶפְגָּזָה, אֵל תִּקַּח אֶת מִדֵּי אֲבִיךָ
הַרְיִחְנִים מִכְּבִיסָה, אֵל תִּטְעֵה לְזֹהוֹת בְּהֵם דְּבַר שְׂאִין בּוֹ סִפְנָה, סִבּוֹן
נְטוּל סִבּוֹן, אֲלִימוֹת נְטוּלַת כְּוֹנָה. רִיחָם שְׁהִיָּה פְּעַם רִיחַ זֵית נֶעְקָר
כְּדִי לְפָנוֹת מְקוֹם לְדִרְיָסָה, שְׁלֹא תִהְיֶה לָךְ בַּה רָגֵל.

5

אֵל תִּקַּח יוֹרֵשׁ הָעֶצֶר שְׁלִי חֵלֶק אֶפְלוֹ בְּקוֹלָה שֶׁל אִמְךָ, שְׁהִיא מְהַסְסֶת
וְאִינָה פּוֹרְצַת אֶת גְּבוּל בֵּיתָה. הַקִּירוֹת סִכִּים עֲלֶיהָ, סִכִּים עַל יָדֶיהָ
הַסְּכוֹת עַל עֵינֶיהָ שְׂנִפְצָמוּ הַבְּקָר אֵל מוּל הָעֵתוֹן כְּשֶׁרָאֲתָה מַה
שְׂרָאֲתָה. אֶפְלוֹ בַּה אֵל תִּקַּח חֵלֶק, הַשְּׂאֵר אוֹתָה בְּבֵיתָה וְעוֹב אוֹתָה
שְׂנִפְצָרָה בִּינְתָה, אַחֲרַת כִּי צֵד לְהַסְבִּיר שְׁהִיא כְּבוֹשֶׁת מְתִיקוֹתָךְ,
אִינָה קָמָה לַעֲשׂוֹת דְּבַר.

אני מתקשרת לספר לחבר שאמא שלי גוססת

ש'לש דירות עברתי בש'לש שנים, זה עדין עדיף בעיני
על פני לקנות. לא ברור כמה המדינה הזו תחזיק.
הילדים, העבודה, אין מספיק זמן, סתם,
התקשרתי לשמע אותך.
דברים נראים קורים בעולם.
מה שלומך?

שמרים

שובי שובי ואחזה במטבח, איך ידעת ללמד אותי שהקמח
הוא התורה והלישה מרגיעה את השמרים כמו את העדרים
לפני השחיטה, ושהכללי נפתח לפרטי אם אומרים את
סיסמת הידים, ושבוניל אי אפשר לרמות.

בלי להודות בזה אני מחכה.

לא עורקת לאשר אבל לא מפגינה געגוע בשום כפר
ריקה,

כל מי שיש לו אמא חשוד בעיני.

את אוספת פרוורים עם מגרפת היד, מיטיבה את משקפיך לא במגע עם העדשות אלא בחבור
המשקף עם האזן, משיבה לי עם הגוף שדוקא הוא שאבד לך ראשון. ואני כמעט שוכחת מה
החזקתי באגרוף הגרוגרת שנקפץ על המלים בינינו פעם. זה לא שלא היינו נפגשות אבל הערכות
שלך אלי הפכה הפל לחשוב, הדגישה את הטעיות, ועכשו תראי אותנו, מפטפוטות שעות. אין דין
בתוך הדברים. אני מקריאה לך את זוכי תחרות הספור הקצר ואפלו את נמוקי השופטים. לנמוקי
השופטים בחיים לא היית מקשיבה אבל לא אכפת לי כי יש לנו שעה טובה, הטלפון על שקט ואני
לא משעבדת לידיעה שלא תתקשרי. מספרת לך על חיי כמו שאני מספרת לחברה שרק במקרה יש
לי יותר ממנה. הקטנה למדה לקרא, הגדולה עדין יותר מאמינה שהתשובה תהיה כן. והבית הוא
המקום שבו סף המעשים עולה על סף אי המעשים כל בקר אני מתעוררת בו טרופת קשקשי לסדר
ולקחת לפעמים שוכחת שאת, מה אפשר לענות לזה שוכחת שאת, את מיטיבה את המבט

שירים לאישה מתה

א. את

1

כְּשֶׁעָלִית בְּמַעְלִית לֹא הִחֲזַקְתְּ אוֹתָהּ בְּיָדֶיךָ.
כְּשֶׁהִשְׁתַּרְעַת עַל הַמַּטָּה לֹא הִחֲזַקְתְּ אוֹתָהּ בְּיָדֶיךָ.
כְּשֶׁפָתַחְתְּ אֶת הַחֲלוֹן וְהָרוּחַ נִשְׁבָּה, לֹא הִחֲזַקְתְּ אוֹתָהּ בְּיָדֶיךָ.
צָנָה כְּזוֹ יְכֻלָּה לְגָרֵם שְׁתַּצְטַנֵּן.
כְּשֶׁלָּקַחְתְּ אֶת כַּדּוּרֵי הַטֶּשֶׁטּוּשׁ לֹא הִחֲזַקְתְּ אוֹתָהּ בְּיָדֶיךָ.
כְּשֶׁנִּצְעַמְדָת עַל הָאָדָן לֹא לָקַחְתְּ אוֹתָהּ בְּיָדֶיךָ.

היא שְׁכָבָה בְּמַטָּה. מְדֵי פַעַם הִשְׁמִיעָה בְּכִי מִתּוֹךְ שִׁנָּה.
אֲנָשִׁים נֶאֱסָפוּ לְנוֹד סָבִיב שְׁמִיכְתָּה,
לְנוֹד כְּמוֹ כָּל נִדְגָדוֹת יְלָדוֹתֶיהָ הַנֶּאֱסָפוֹת כְּנִגְדָּה,
זוּזוּ יְלָדִים, תָּנוּ לָהּ שְׁתֵּהִיָּה רֵאשׁוֹנָה.

קוֹמָה אַחֲרֵי קוֹמָה עֲבָרְתְּ.
חָבַל הַטְּבוּר רַחֵף אַחֲרֵיךָ
כְּמוֹ סֶרֶט שֶׁל מִתְנָה
שְׁלֵעוֹלָם לֹא תִנְתֵּן.

2

לֹא הִפְרַתְּ בָּהּ אֶת רִיחַ עֲצָמֶיךָ. לֹא קָרַאת לְעִזְרָה.
לֹא פָרַעְתְּ אֶת הַחֹל שֶׁכֶּסֶה אֶת גּוּפֶיךָ לְהוֹסִיף לְאַרְגֹז מִשְׁחָקָה.
לֹא הִשְׁאַרְתְּ לָהּ מְלָה אַחַת לְאַחַז בָּהּ כְּמוֹ מַעֲקָה.

3

לֹא סָר מֵר הַמְּוֹת מִכָּל סִפְרֵיהָ שְׁאֲנֵי מְגִישָׁה,

עטיפה מתעופפת לאט לרצפה,
לא כמו גוף מוטח בקרקע,
מבקש להעמיק שאולה מפח התנופה.
לא סר מר המות מכל שאלה תמימה,
מאיזו בטן יצאתי שהיא שואלת לפני השנה,
איפה הבטן הזו מה היא עכשו מחזיקה

ב. ילדתך

1

עיניה שחורות.
זכרות שנסעת ולא תזרתי
והשארתי רק את צבע הכביש
באישוניה למזכרת.

2

הנה היא עולה מן הגן,
מניחה את הציורים שבהם איני מציינת,
פורעת את גרגרי הארז היוצרים רקמה דקה על הצלחת.

ואינה מסגירה לי מלה אחת.
שלא יתמלא ולו לרגע האויר העומד בינינו
כרצועת מגן.

3

מן החלון נבט מגרש המשחקים
הצבוע צבועי בסיס.
צבועים פשוטים ויפים
סמוכים כל כך אל הבית.

4

לפעמים נדמה שהקרכה אפשרית
כמו בין שתי אותיות במלה
בכתיב חסר.

אָבֵל רַק הַמְשַׁקּוֹף
אוֹסֵף בְּשֵׁתֵי יָדָיו אֶת הַדִּלֵּת
בְּעֵת הַטְרִיקָה
וְהַיְדִיּוּת מִתְיַשְׁרֵת כְּמוֹ שׁוֹרֵה רִיקָה

וְרַגַע הָאֵמֶת הַיְחִיד הוּא
בֵּין פְּסִיעָה לְפְסִיעָה
כְּשֵׁוּי הַמְשַׁקֵּל
הוּא שֶׁקֶר.

ג. בעלך

1

אם את עוֹבְרֵת בְּדַעְתּוֹ אֵינִי יוֹדֵעַת,
מִחֲבָרוֹת יוֹמְנֵי סְגוּרוֹת בְּפָנַי כְּקָבֵר.

כָּל בְּקָר מוֹטָח לְעִבְרוֹ כְּדוֹר הַמַּעֲשִׂים.
אֵין לוֹ פְּנָאֵי אֶלָּא לְתַפְס,
אֵין לוֹ מְלֶאכֶה אֶלָּא לְהִשְׁיבוֹ לְמַסְלוֹלוֹ.
מְנוּחֹתָיו כְּאֶרֶץ שְׁהוּת גּוֹף בְּאֵוִיר.

2

שְׁתֵּי הַקְּפָסוֹת בְּחֵדֵר הַשָּׁנָה.
תְּמוּנוֹת הַחֲתֻנָּה הָרֵאשׁוֹנָה מְעַל תְּמוּנוֹת הַשָּׁנִיָּה.
בְּאֶחָת הוּא רוֹכֵן לְקִרְאָתִי אוֹ לְקִרְאָתְךָ,
יָדוֹ הַגְּדוּלָּה כּוֹרֶכֶת.

3

בְּבַעֲיָטָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַיְלֵד
לֹא הִתְרַגַּשׁ כְּמוֹ בְּבַעֲיָטָה רֵאשׁוֹנָה.
הַדִּלִּיק אֶת עֵינָיו וְכִבְּה
כְּמוֹ סִרְנָה שֶׁקָּטָה מְהֵבֶהֶבֶת.

4

יֵשׁ בְּקָרִים מְזֻדְמָן לָנוּ לוֹמֵר אֶת שְׁמֶךָ.

אֲנַחְנוּ מְחִישִׁים בְּדַבְּרוֹנוֹ שְׁלֵא לְדָרֶךְ עָלֶיךָ בְּטָעוֹת.
רַב הַזְּמַן אַתָּה שׁוֹכֶכֶת שָׁם שְׁקֵטָה,
תְּדַר שְׁלֵא טָטָא.

ד. ביתך

1

בְּכִיּוֹר כְּלִים נִחְבָּטִים זֶה בְּזֶה כְּאֵלוֹ לֹא הָיוּ מְצַרִּים אוֹתָהּ פְּרִיחָה.
יֵשׁ שְׁחֵלוֹם מִתְכַּסֶּה בְּצֵלֶךָ, אֵף דּוֹמָה שְׁזָה רַק הַחֲשֵׁף
שְׁאֲחֲרֵי יוֹם עֲבוֹדָה.
צַעַד גָּא אֶחָד וְכִכָּר אֶת אֲבוֹדָה
מִיַּדִּי הַמְשַׁפָּחָה שְׁאוֹחֶזֶת בַּמַּעֲקָה
וְאִז כְּלֵי מוֹעֵקָה,
פּוֹסַעַת אַחֲוָרָה אֶל תוֹךְ הַחֲדָר.

2

לֹא כֶּף. רַק הַשִּׁיר אֶפְשָׁר שִׁישְׁפַח.
אֵל תְּכַנְסֵי אֵל תְּבוֹאֵי וְאֵל תִּנְגְעֵי אֶת נְקִיוֹן הַכְּרִזִּים בְּבֵית.
אֵל תִּתְּנֵי גַעְגּוּעַ בְּאִישׁ שֶׁעֲשִׂית מִתְּיִו אֲרָבָה,
וְאֵל תְּשַׁלְּחֵי רְפָאִים בְּכַבְּטֵי
הַהֲרָה כְּעַת לְלִדְת.

אֵל תִּזְיָקֵי, מַה שְׁבִינְךָ לְבִינֵי
לֹא יֵישֵׁב לְעוֹלָם.

אֲנִי כּוֹתֶבֶת לְךָ מֵעֵלְבוֹן לְשׁוֹנוֹ שֶׁל הַגּוֹף הַשֵּׁנִי,
זֶה שְׁאִין לוֹ דָּבָר רִיחָנִי מִחֲדָשׁ.
קָלְלַת רְחֵל וְלֵאָה בּוֹעֶרֶת עַל לְשׁוֹנֵי,
קָלְלַת זֹו שְׁאִינָה יוֹדַעַת מִי מֶהֵן הִיא.

ה. נצחונך

1

לֹא מְנַצְחִים צְבָעֵי הַשָּׁמֶן שֶׁהַשָּׁמֶשׁ הַתִּיכָה לְקִשְׁת,
לֹא מְנַצֵּחַ הַפְּדוּר הַיּוֹרֵד קַל
כְּאֵלוֹ אֵין אֲחֲרָיו סֵלַע הַנְּגַלֵּל בַּמְדְּרוֹן.

רק סמיכות, לא שמחה.

רק אשה עיפה

מושטת כיד תותבת.

והמגרש הקרוב לבית

לועג לה בפתרוננו.

2

לא אמשיך לכתב לך. עלי לקום.

להכין את ארוחת האיש השב הביתה.

לקחת את הילדה הקטנה מהגן.

לקנות לה בגדים חדשים.

מעילים, כובעים, בטנה כפולה, צעיפים,

דברים מתממים ונרפסים,

מקסים ועוד מקסים.

ארזת לבד

מכל השאלות

לשאל: ארזת לבד?

כן, לבד.

היה קשה, אמרתי

אבל יותר קשה לפחד שזה

לא יבוא כבר אף פעם.

אינני יפה, אתה מבין,

והלב הוא בגדל אגרוף.